

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde harten

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde harten

Deel 8 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8705-8

ISBN 978-94-023-0310-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Conspiracy In Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Dorota Gorecka / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 1999 Nora Roberts

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Iedereen denkt dat alle mensen sterfelijk zijn, behalve hijzelf.

– *Edward Young*

Laten we vriendschappelijk met de Dood omgaan.

– *Alfred, Lord Tennyson*

Proloog

Ik heb de macht in handen. De macht om te genezen en te doden. Om leven te schenken of dood te brengen. Ik respecteer dit geschenk, ik heb het door de tijd heen bijgeschaafd tot een indrukwekkend en ontzagwekkend kunstwerk, vergelijkbaar met elk willekeurig schilderij in het Louvre.

Ik ben kunst, ik ben wetenschap. Op alle manieren die er toe doen, ben ik god.

God moet wreed en vooruitziend zijn. God bestudeert en selecteert zijn schepsels. De beste schepsels moeten worden gekoesterd, beschermd, gesteund. Grootheid beloont perfectie.

Toch zijn zelfs de gebrekkigen van betekenis.

Een wijze god experimenteert, overweegt, gebruikt wat in zijn handen wordt gelegd en verricht wonderen. Ja, vaak zonder genade, vaak met een heftigheid die de gewone mens afkeurt.

Wij die de macht in handen hebben, kunnen ons niet laten afleiden door de afkeuring van de gewone mens, door de verachtelijke, armzalige wetten van de simpele mensen. Ze zijn verblind, hun geest is afgesloten door angst – angst voor pijn, angst voor de dood. Ze zijn te kortzichtig om te bevatten dat de dood kan worden overwonnen.

Dat is me bijna gelukt.

Als mijn werk ontdekt zou worden, zouden zij, met hun dwaze wetten en opvattingen, me veroordelen.

Als mijn werk is voltooid, zullen ze me aanbidden.

1

Voor sommigen was de dood niet de vijand. Het leven was een veel meedogenlozere tegenstander. Voor de geesten die als schimmen door de nacht dwaalden, de funky-junkies met hun lichtroze ogen en de chemojunks met hun rusteloze handen was het leven slechts een krankzinnige rondreis van de ene spuit naar de volgende en een brug naar de ellende.

De reis zelf bestond meestal uit pijn, wanhoop en soms angst.

Voor de armen en ontheemden in de krochten van New York City in het ijskoude, prille begin van 2059 waren pijn, wanhoop en angst permanente metgezellen. Voor de geestelijk gestoorden en lichame-lijk gehandicapten die door de mazen van de maatschappij glipten, was de stad vooral een alternatieve gevangenis.

Er bestond natuurlijk wel sociaal beleid. Het was tenslotte een verlichte tijd. Althans, dat beweerden de politici. De Liberale Partij stonden achter uitgebreide, nieuwe opvangcentra, educatieve en medische voorzieningen, scholing en rehabilitatiecentra zonder daadwerkelijk met een plan te komen voor de financiering van dergelijke programma's. De Conservatieve Partij sneed vrolijk in de budgetten van de al bestaande programma's en hield vervolgens krachtige toezeggingen over de kwaliteit van leven en het gezin.

Toch waren er opvangcentra beschikbaar voor mensen die daarvoor in aanmerking kwamen en de karige, stugge hulp van de liefdadigheid konden verdragen. Er werden scholings- en bijstands-programma's aangeboden aan mensen die lang genoeg bij hun volle verstand bleven om hun weg te kunnen vinden door de eindeloos lange kluwen van de bureaucratische rompslomp die de beoogde ontvanger vaak eerder verstikte dan redde.

Zoals altijd hadden kinderen honger, verkochten vrouwen hun lichaam en moordden mannen voor een handjevol credits.

Hoe verlicht de tijd ook was, de menselijke aard bleef net zo voor-
spelbaar als de dood.

Voor de stoepslapers bracht januari in New York nachten met een
hevige kou die zelden met een fles bier of wat opgescharrelde drugs
bestreden kon worden. Sommigen bezweken en schuifelden naar de
opvangcentra om de nacht snurkend op bultige veldbedden, onder
dunne dekens door te brengen, of de waterige soep en het smakeloze
sojabrood te eten dat door jeugdige, enthousiaste sociologiestuden-
ten werd geserveerd. Anderen hielden vol, te ver heen of te koppig
om hun stekkie op te geven.

En velen gleden de dood in tijdens die bittere nachten.

De stad had hen gedood, maar niemand noemde het moord.

Terwijl inspecteur Eve Dallas in de huiverige, vroege ochtend naar
het centrum reed, tikte ze ongeduldig met haar vingers op het stuur.
De routinematige dood van een stoepslaper in de Bowery had niet
haar probleem moeten zijn. Het was een zaak voor wat de afde-
ling vaak Moordzaken-Licht noemde – de lijkenpikkers die door
bekende gebieden met daklozendorpen patrouilleerden om de
levenden van de doden te scheiden en de versleten lichamen naar
het mortuarium te brengen voor onderzoek, identificatie en verwij-
dering.

Het was een akelige routineklus die meestal werd uitgevoerd door
hen die nog hoop hadden om bij de hogere eenheid Moordzaken te
komen of door hen die niet meer op zo'n wonder hoopten. Moord-
zaken werd alleen naar de plaats delict geroepen wanneer de dood
duidelijk verdacht of gewelddadig was.

En, dacht Eve, als ze niet op het rooster voor zulke oproepen had
gestaan op deze ellendige ochtend, had ze nu nog in haar lekkere,
warme bed gelegen naast haar lekkere, warme echtgenoot.

‘Waarschijnlijk een zenuwachtig groentje dat hoopt op een serie-
moordenaar,’ mompde ze.

Naast haar gaapte Peabody uitgebreid. ‘Ik ben echt alleen maar
extra ballast.’ Van onder haar kaarsrechte, donkere pony wierp ze
Eve een hoopvolle blik toe. ‘Je kunt me best afzetten bij de dichtst-
bijzijnde transpohalte, dan lig ik binnen tien minuten thuis in bed.’

‘Als ik moet lijden, lijd jij ook.’

‘Nu voel ik me zo... gewaardeerd, Dallas.’

Eve snoof en grijnsde naar Peabody. Niemand, dacht ze, was kortader en betrouwbaarder dan haar assistent. Zelfs bij de achterlijk vroege oproep zat Peabody er geperst en opgepoetst bij in haar warme winteruniform, met glanzende knopen en glimmend zwarte werkschoenen. De ogen in haar vierkante gezicht, omlijst door haar donkere bloempotkapsel, stonden misschien een beetje slaperig, maar ze zouden zien wat Eve van haar wilde.

‘Had je gisteravond niet een of ander groot evenement?’ vroeg Peabody haar.

‘Ja, in East Washington. Roarke had zo’n diner dansant-ding voor een of andere geweldige liefdadigheidsinstelling. Red de molten of zoiets. Genoeg eten om alle stoepslapers in de Lower East Side een jaar lang te voeden.’

‘Jee, dat was zwaar voor je. Wedden dat je je helemaal moest optutten in een of andere prachtige avondjurk, werd vervoerd in Roarkes privétranspo en champagne achterover moest slaan.’

Eve trok slechts een wenkbrauw op bij Peabody’s gortdroge toon. ‘Ja, zo ongeveer.’ Ze wisten allebei dat de glamourkant van Eve’s leven sinds Roarke daar deel van uitmaakte zowel verwarrend als frustrerend voor haar was. ‘En toen moest ik met Roarke dansen. Vaak.’

‘Droeg hij een smoking?’ Peabody had Roarke in smoking gezien. Het beeld stond in haar geheugen gegrift als glas in lood.

‘O ja.’ Tot, peinsde Eve, ze thuis waren gekomen en ze de smoking van zijn lichaam had gerukt. Hij zag er zonder smoking minstens zo goed uit als met.

‘Man.’ Peabody sloot haar ogen, trakteerde zichzelf op een visualisatietechniek die ze op de knieën van haar Free-Ager-ouders had geleerd. ‘Man,’ herhaalde ze.

‘Weet je, veel vrouwen zouden flink pissig worden als hun man de hoofdrol speelde in de wellustige fantasietjes van hun assistent.’

‘Maar daar sta jij boven, inspecteur. Dat waardeer ik zo in je.’

Eve gromde en rolde met haar stijve schouders. Het was haar eigen schuld dat de lust bij haar de overhand had gekregen en ze maar drie uur had geslapen. De plicht riep en zij had dienst.

Nu keek ze onderzoekend naar de bouwvallige gebouwen, de straten vol troep. De littekens, wratten en tumoren die beton en staal doorsneden of naar buiten puilden.

Er stroomde stoom door een rooster, hij schoot omhoog vanuit de bedrijvigheid van activiteiten en handel onder de straten. Erdoorheen rijden was net alsof je de mist boven een smerige rivier doorkliefde.

Haar thuis, sinds ze samen met Roarke was, was hier mijlenver van vandaan. Ze leefde te midden van glanzend hout, fonkelend kristal, de geur van kaarsen en kasbloemen. Van rijkdom.

Maar ze wist wat het was om afkomstig te zijn van dit soort plaatsen. Wist hoeveel ze op elkaar leken – ongeacht de stad – wat geuren, gewoonten en hopeloosheid betreft.

De straten waren vrijwel leeg. Maar weinig bewoners van deze onaangename wijk waagden zich zo vroeg op straat. De dealers en tippelaarsters hadden hun nachtelijke zaken gedaan en waren voor zonsopgang hun nest in gekropen. Winkeliers die moedig genoeg waren om hier winkels of bedrijven te hebben, moesten hun traliehekken voor de ramen en deuren nog decoderen. Glidekraamverkopers die wanhopig genoeg waren om in dit gebied te venten, hadden handzappers bij zich en werkten in paren.

Ze zag de zwart-witte patrouillewagen, keek dreigend naar het halfbakken werk dat de agenten ter plaatse hadden gedaan om het gebied veilig te stellen.

‘Waarom hebben ze in vredesnaam niet alle sensoren neergezet, verdomme? Ze halen mij, verdomme, om vijf uur ’s ochtends uit bed en dan hebben ze de plaats delict niet eens verzegeld? Geen wonder dat het lijkenpikkers zijn. Idioten.’

Peabody zei niets toen Eve stevig remde achter de patrouillewagen, uitstapte en de deur dicht smeed. De idioten, dacht ze met enig medelijden, stond een deskundige uitbrander te wachten.

Toen Peabody uitstapte, liep Eve al met lange, doelbewuste passen over de stoep in de richting van de twee uniformen die ellendig ineengedoken in de wind stonden.

Ze zag hoe de twee agenten hun schouders rechtten. Dat effect had de inspecteur op andere agenten, peinsde Peabody terwijl ze de

werkkist uit het voertuig haalde. Je ging in de houding staan.

Het was niet alleen hoe ze eruitzag, besloot Peabody, met dat lange, slanke lichaam, het eenvoudige en vaak warrige, bruine haar met vleugjes blond en rood, vleugjes van alles wat, dacht Peabody. Maar ook de ogen, een en al agent en de kleur van goede, Ierse whisky, het kuiltje in de resolute kin onder een volle mond die keihard kon staan.

Peabody vond het een krachtig, boeiend gezicht, deels, besloot ze, omdat Eve allesbehalve ijdel was.

Hoewel de aandacht van een uniform misschien werd getrokken door hoe ze eruitzag, was het haar uitstraling die maakte dat ze in de houding gingen staan.

Ze was verdomme de beste agent die Peabody ooit had gekend. Door en door agent, van het soort waarvan je zonder aarzelen door één deur ging. Van het soort waarvan je wist dat ze voor zowel de doden als de levenden stond.

En van het soort, peinsde Peabody terwijl ze dicht genoeg in de buurt kwam om het staartje van Eve's vernietigende preek te horen, dat je ongeacht wie of wat je was op je plaats zette.

'Goed, ik herhaal,' zei Eve koeltjes. 'Je meldt een moord, sleept me uit mijn bed, dan zorg je er verdomme voor dat je de plaats delict hebt verzegeld en dat je kunt rapporteren als ik hier kom. Je gaat daar niet als een stel idioten op je duim staan zuigen. Jullie zijn agenten, verdomme. Gedraag je dan ook zo.'

'Ja, chef, inspecteur.' Dit kwam met een aarzelende stem van de jongste van het team. Hij was nauwelijks meer dan een jongen en de enige reden waarom Eve haar verbale oplawaai had ingehouden. Zijn partner was echter geen rekrut en ze onderschepte een van Eve's ijzige blikken.

'Ja, chef,' zei ze tussen haar tanden door. Door de felle haat in haar stem hield Eve haar hoofd schuin.

'Heb je een probleem met me, agent... Bowers?'

'Nee, chef.'

Haar gezicht had de kleur van oud kersenhout en haar ogen vormden een fel, heel lichtblauw contrast. Onder haar uniformpet droeg ze een kort kapsel. Er miste een knoop van haar uniformjas

en haar schoenen waren dof en versleten. Eve had haar erop kunnen aanspreken, maar besloot dat vastgeroest zijn in een ellendige baan best een excuus was om niet opgepoetst aan je dag te beginnen.

‘Goed.’ Eve knikte slechts, maar de waarschuwing in haar ogen was duidelijk. Haar blik ging naar de partner en ze voelde een steekje van medelijden. Hij was lijkbleek, beverig en zo vers van de politieschool dat ze het bijna kon ruiken.

‘Agent Trueheart, mijn assistent laat je zien hoe je een plaats delict op de juiste manier verzegelt. Zorg ervoor dat je oplet.’

‘Ja, chef.’

‘Peabody.’ Meer dan één woord had ze niet nodig om haar werk-kist te pakken. ‘Laat zien wat we hier hebben, Bowers.’

‘Armoezaaier. Blanke man. Wordt Snooks genoemd. Dit is zijn hutje.’

Ze wees naar een vrij ingenieus in elkaar geflanste schuilplaats, bestaande uit een pakkist, vrolijk beschilderd met sterren en bloemen, met daar bovenop een ingedeukt deksel van een oude recyclebak. Er hing een door motten aangevreten deken voor de ingang en er was een zelfgeschreven bord aan vastgemaakt waarop eenvoudigweg Snooks stond.

‘Is hij binnen?’

‘Ja, onderdeel van de ronde is een snelle blik in de hutjes werpen om te kijken of er nog lijken weggehaald moeten worden. Snooks is behoorlijk dood,’ zei ze in een poging tot humor, besepte Eve even later.

‘Vast. Jeetje, wat een heerlijk aroma,’ mompelde ze toen ze dichterbij kwam en de wind de stank niet langer uit de buurt hield.

‘Dat verraadde het. Het stinkt altijd. Al deze mensen stinken naar zweet, afval en nog erger, maar een lijk heeft een andere dimensie.’

Eve kende die dimensie maar al te goed. Zoet, misselijkmakend. En hier, verborgen onder de verpeste atmosfeer van urine en ranzig vlees rook je de dood, en merkte ze met een lichte frons op, het duidelijke, metaalachtige vleugje bloed.

‘Is hij neergestoken?’ Ze zuchtte bijna toen ze haar werkkist opende om een bus seal-it te pakken. ‘Waarom, in vredesnaam? Die slapers hebben niets wat het stelen waard is.’

Voor het eerst verscheen er een flauwe glimlach rond Bowers' mond. Maar haar ogen stonden koud en hard, er viel bitterheid in te lezen. 'Iemand heeft inderdaad iets van hem gestolen.' Tevreden over zichzelf zette ze een stap achteruit. Ze hoopte bij god dat de stijve inspecteur flink zou schrikken door wat ze achter het versleten gordijn zou zien.

'Heb je de lijkschouwer opgeroepen?' vroeg Eve terwijl ze haar handen en laarzen helemaal bedekte.

'Beslissingsbevoegdheid van de eerste ter plaatse,' zei Bowers stijfjes, terwijl het venijn nog steeds duidelijk in haar ogen lag. 'Ik heb ervoor gekozen die beslissing aan Moordzaken over te laten.'

'Allemachtig, is hij dood of niet?' Vol afschuw liep Eve naar voren, bukte een beetje en trok het gordijn weg.

Het was altijd een schok, maar niet zo groot als Bowers had gehoopt. Daarvoor had Eve te vaak te veel gezien. Maar wat de ene mens de andere kon aandoen, was voor haar nooit een routine. En het medelijden dat onder de oppervlakte en door het lichaam van de agent kolkte, was iets wat de vrouw naast haar nooit zou voelen of begrijpen.

'Arme stakker,' zei ze zachtjes en hurkte om een visueel onderzoek te doen.

Over één ding had Bowers gelijk gehad. Snooks was ontzettend dood. Hij was nauwelijks meer dan een zak botten met wild, verward haar. Zowel zijn ogen als zijn mond waren open en ze zag dat hij nog maar de helft van zijn tanden had. Zijn soort deed zelden zijn voordeel met de gezondheids- en tandheelkundige programma's.

Er lag al een vlies over zijn ogen en ze waren dof donkerbruin. Ze schatte zijn geboortjaar zo rond de eeuwwisseling en zelfs zonder moord had hij nooit de gemiddelde twintig jaar extra gehaald die fatsoenlijke voeding en de medische wetenschap hem hadden kunnen bieden.

Ze zag ook dat zijn laarzen, hoewel gescheurd en vol krassen, nog lang niet waren versleten, evenals de deken die naar de zijkant van de doos was gegooid. Hij had ook een paar prulletjes. Een poppenhoofd met grote ogen, een zaklampje in de vorm van een kikker, een

gebroken kopje vol met zorgvuldig gemaakte papieren bloemen. De muren hingen vol met nog meer papieren figuren. Bomen, honden, engelen en zijn geliefde sterren en bloemen.

Ze zag geen sporen van worsteling, geen nieuwe kneuzingen of onnodige snijwonden. Degene die de oude man had vermoord, had het doeltreffend gedaan.

Nee, dacht ze, terwijl ze het vuistgrote gat in zijn borstkas bekeek. Chirurgisch. Degene die Snooks' hart had verwijderd, had heel waarschijnlijk een lasersscalpel gebruikt.

‘Hier heb je je moord, Bowers.’

Eve trok zich langzaam terug en liet het gordijn vallen. Ze voelde hoe haar bloed begon te koken en hoe ze haar vuist balde toen ze de zelfvoldane grijns op het gezicht van de agent zag.

‘Oké, Bowers, wij mogen elkaar niet. Dat heb je soms. Maar je doet er goed aan om te onthouden dat ik jouw leven heel wat moeilijker kan maken dan jij dat van mij.’ Ze zette een stap naar voren, raakte met de neus van haar laarzen de neus van Bowers' schoenen. Alleen maar om haar punt te benadrukken. ‘Wees dus slim, Bowers, veeg die fucking grijns van je gezicht en blijf uit mijn buurt.’

De grijns verdween, maar uit Bowers' ogen schoten kogeltjes van vijandigheid. ‘Het is tegen de korpsregels dat een meerdere aanstootgevend taalgebruik hanteert tegen een uniform.’

‘Meen je dat? Nou, vermeld dat maar in je rapport, Bowers. En dat rapport ligt om 10.00 uur, in drievoud, op mijn bureau. Achteruit,’ voegde ze er, nu heel zacht, aan toe.

Tien roerige seconden lang streden hun blikken met elkaar, toen sloeg Bowers haar blik neer en ging opzij.

Eve stuurde haar weg, draaide zich om en pakte haar communicator. ‘Dallas, inspecteur Eve. Ik heb een moord.’

Waarom, vroeg Eve zich af terwijl ze binnen in de kist neerhurkte om het lichaam te onderzoeken, *steelt iemand een hart dat zo overduidelijk versleten is?* Ze herinnerde zich dat gestolen organen na de Stadsoorlogen een tijd lang een eersteklas artikel op de zwarte markt waren. Heel vaak hadden de handelaren niet genoeg geduld om te wachten tot een donor daadwerkelijk dood was voordat ze de

overeenkomst sloten, maar dat was jaren geleden, voordat kunstmatige organen helemaal waren geperfectioneerd.

Orgaandonatie en -handel waren nog steeds populair. En ze meende dat er ook iets speelde rond orgaanconstructie, hoewel ze weinig aandacht besteedde aan medisch nieuws en berichten.

Ze wantrouwde artsen.

Sommige rijke mensen wilden geen kunstimplantaat, veronderstelde ze. Een menselijk hart of een nier van een jong verkeersslachtoffer kon topprijzen afdwingen, maar dan moest het in een eersteklas conditie verkeren. Niets aan Snooks was eersteklas.

Ze trok haar neus op tegen de stank, maar boog voorover. Wanneer een vrouw ziekenhuizen en gezondheidscentra zo verafschuwde als zij, begonnen haar neusvleugels te trillen door de vage, misselijkmakende geur van ontsmettingsmiddel.

Ze rook het hier, slechts een vleugje, toen fronste ze en ging op haar hurken zitten.

Uit haar voorlopig onderzoek bleek dat het slachtoffer om 02.10 uur was overleden, gezien de buitentemperatuur. Ze had het bloedonderzoek en de toxicologische rapporten nodig om te weten of hij drugs in zijn lichaam had, maar ze had al gezien dat hij een bierdrinker was geweest.

De kenmerkende bruine, navulbare fles die werd gebruikt voor het vervoeren van zelf gebrouwen bier stond in de hoek, bijna leeg. Ze vond een kleine, bijna armzalige voorraad drugs. Eén dunne, zelf gerolde joint Zoner, een paar roze capsules, waarschijnlijk Jags, en een smerig zakje met wit poeder waarvan ze na een snuifje vermoedde dat het Grin was, gemengd met een beetje Zeus.

Op zijn beschadigde gezicht zag ze overduidelijke spinnenwebben door geknapte aderen, duidelijke tekenen van ondervoeding en korstjes van waarschijnlijk een vieze huidziekte. De man was een zuipschuit geweest, rookte, at rotzooi en was bijna zover dat hij in zijn slaap zou overlijden. Waarom zou je hem dan vermoorden?

‘Chef?’ Eve keek niet achterom toen Peabody het gordijn wegtrok. ‘De lijkschouwer is er.’

‘Waarom neem je zijn hart mee?’ mompelde Eve. ‘Waarom verwijder je het chirurgisch? Als het een gewone moord was, zouden

ze hem dan niet hebben afgetuigd, in elkaar hebben geslagen? Als ze van verminking hielden, waarom hebben ze hem dan niet verminkt? Dit is volgens het boekje gedaan.'

Peabody bekeek het lichaam en trok een lelijk gezicht. 'Ik heb nog nooit een hartoperatie gezien, maar ik geloof je graag.'

'Kijk naar de wond,' zei Eve ongeduldig. 'Hij had toch zeker dood moeten bloeden? Een gat zo groot als een vuist in zijn borstkas, verdorie. Maar zij – wie dan ook – hebben de bloedvaten afgeklemd, gehecht, net zoals bij een operatie. Hij wilde de rotzooi niet, zag daar het nut niet van in. Nee, hij is trots op zijn werk,' vulde ze aan terwijl ze zijwaarts weer door de opening kroop en ging staan om een grote teug van de veel frissere buitenlucht te nemen.

'Hij weet wat hij doet. Moet enige scholing hebben gehad. En ik denk niet dat iemand dit alleen zou kunnen. Heb je de lijkenpikkers eropuit gestuurd om getuigen te zoeken?'

'Ja.' Peabody keek de verlaten straat langs, de kapotte ramen, de verzameling dozen en kisten diep in de steeg aan de andere kant van de straat. 'Ik wens ze veel succes.'

'Inspecteur.'

'Morris.' Eve trok een wenkbrauw op toen ze zag dat ze de topatholoog-anatoom had gestrikt voor een onderzoek ter plaatse. 'Ik had het neusje van de zalm niet verwacht voor een stoepslacer.'

Hij glimlachte tevreden en zijn levendige ogen dansten. Hij droeg zijn haar glad achterover gekamd en gevlochten met een brandweerrode skimuts er stevig bovenop. Zijn lange, bijpassende jas wapperde vrolijk in de wind. Morris, wist Eve, was een behoorlijk hippe modepop.

'Ik was beschikbaar en jouw slaper klonk interessant. Geen hart?'

'Nou, ik heb geen hart gevonden.'

Hij grinnikte en liep naar het hutje. 'Eens even kijken.'

Ze huiverde, benijdde hem om zijn lange, duidelijk warme jas. Ze had er ook één – Roarke had haar een prachtige jas gegeven voor kerst – maar ze wilde hem niet in haar werk dragen. Ze was echt niet van plan het geweldige, bronskleurige kasjmier te besmeuren met bloed en diverse lichaamsvloeistoffen.

En ze dacht terwijl ze opnieuw hurkte, vrij zeker te weten dat

haar nieuwe handschoenen knus in de zakken van die prachtige jas zaten. Daarom vrozen haar handen er nu ook bijna af.

Ze stak ze in de zakken van haar leren jas, trok haar schouders op tegen de bijtende wind en keek toe hoe Morris zijn werk deed.

‘Prachtig werk,’ zuchtte Morris. ‘Echt prachtig.’

‘Hij is geschoold, hè?’

‘O, ja.’ Morris zette een microbril op en tuurde in de open borstkas. ‘Ja, hij is zeker geschoold. Dit is nauwelijks zijn eerste operatie. Ook nog eersteklas instrumenten. Geen zelfgemaakte scalpel, geen onhandige ribbenspreiders. Onze moordenaar is een megachirurg. Verdomme, ik benijd zijn vakmanschap.’

‘Sommige cultussen gebruiken graag lichaamsdelen in hun ceremonies,’ zei Eve half tegen zichzelf. ‘Maar ze hakken erop los en verminken bij het moorden. En ze houden van rituelen, sfeer. Dat hebben we hier allemaal niet.’

‘Lijkt niet religieus te zijn. Het lijkt medisch.’

‘Ja.’ Dat bevestigde haar gedachten. ‘Kan één persoon dit klaar spelen?’

‘Ik betwijfel het.’ Morris trok aan zijn onderlip en liet hem toen terugspringen. ‘Om een procedure zo kundig uit te kunnen voeren, onder deze moeilijke omstandigheden, had hij een hele vaardige assistent nodig.’

‘Enig idee waarom ze zijn hart hebben weggenomen als het niet was om de demon van de week te aanbidden?’

‘Geen flauw idee,’ zei Morris opgewekt en gebaarde dat ze achteruit moest gaan. Toen ze weer buiten stonden, blies hij zijn adem uit. ‘Het verbaast me dat die oude man niet door verstikking is gestorven in al die stank. Maar uit visueel onderzoek vermoed ik dat het hart niet veel kilometers meer op de teller had. Heb je je vingerafdrukken en DNA-monster voor de identificatie?’

‘Al verzegeld en klaar voor het lab.’

‘Dan stoppen we hem in een zak en nemen hem mee.’

Eve knikte. ‘Ben je nieuwsgierig genoeg om hem boven aan je stapel lichamen te zetten?’

‘Om je de waarheid te zeggen, ja.’ Hij glimlachte, gebaarde naar zijn team. ‘Je moet een muts op zetten, Dallas. Het is hier fucking ijskoud.’

Ze grijnsde spottend, maar had graag een maandsalaris over voor een kop hete koffie. Ze liet Morris zijn werk doen, draaide zich om en ging naar Bowers en Trueheart.

Bowers klemde haar kaken op elkaar. Ze had het koud, had honger en stoorde zich verbitterd aan het vriendschappelijke overleg tussen Eve en het hoofd patholoog-anatoom.

Neukt hem waarschijnlijk, dacht Bowers. Ze kende Eve Dallas, kende haar type. Verdomd als het niet waar was. Een vrouw als zij maakte alleen maar promotie omdat ze op haar weg naar de top haar benen spreidde. De enige reden waarom Bowers zelf geen promotie had gemaakt, was omdat ze weigerde dat op haar rug te doen.

Zo werd het spel gespeeld, op die manier. Haar hart begon in haar borstkas te bonken, het bloed raasde door haar hoofd. Maar op een dag zou ze het iemand betaald zetten.

Hoer, kutwijf. De woorden echoden door haar hoofd, kwamen bijna trillend haar mond uit. Maar ze slikte ze in. Ze had, bracht ze zichzelf in herinnering, het nog steeds onder controle.

De haat die Eve in Bowers' lichte ogen las, was haar een raadsel. Het was veel te heftig, besloot ze, om het gevolg te zijn van een eenvoudige, verdiende uitbrander door een meerdere. Ze had de vreemde neiging om zich op een aanval voor te bereiden, een hand naar haar wapen te laten glijden. In plaats daarvan trok ze haar wenkbrauwen op, wachtte een tel. 'Je rapport, agent?'

'Niemand heeft iets gezien, niemand weet iets,' snauwde Bowers. 'Zo gaat dat bij dit soort mensen. Ze blijven in hun hol zitten.'

Hoewel Eve haar ogen op Bowers gericht hield, ving ze de lichte beweging van de rekrut op. Ze volgde haar intuïtie, zocht in haar zak en haalde een paar losse credits tevoorschijn. 'Haal even koffie voor me, agent Bowers.'

De minachting veranderde zo snel in geschokte belediging dat Eve haar uiterste best moest doen om een grijns te onderdrukken. 'Koffie voor u halen?'

'Dat klopt. Ik wil koffie.' Ze greep Bowers' hand en liet de credits erin vallen. 'En mijn assistent ook. Je kent de buurt. Loop naar de dichtstbijzijnde nachtwinkel en haal koffie voor me.'

'Trueheart is de laagste in rang.'

‘Had ik het tegen Trueheart, Peabody?’ zei Eve vriendelijk.

‘Nee, inspecteur. Volgens mij sprak je agent Bowers aan.’ Aangezien de gezichtsuitdrukking van de vrouw Peabody ook niet aanstond, glimlachte ze. ‘Ik met suiker en melk. De inspecteur zwart. Volgens mij is er een straat verderop een nachtwinkel. Je bent er zo.’

Bowers bleef even staan, draaide zich toen op haar hakken om en beende weg. Haar gemompelde ‘Kutwijf’ was luid en duidelijk te verstaan in de koude wind.

‘Gossie, Peabody, Bowers noemde je een kutwijf.’

‘Ik denk echt dat ze jou bedoelde, chef.’

‘Ja.’ Eve’s grijns was grimmig. ‘Je hebt waarschijnlijk gelijk. Goed, Trueheart, voor de draad ermee.’

‘Chef?’ Zijn toch al bleke gezicht werd nog bleker toen hij rechtstreeks werd aangesproken.

‘Wat denk je? Wat weet je?’

‘Ik weet niet...’

Toen hij nerveus naar Bowers stijve en wijkende rug keek, ging Eve in zijn gezichtsveld staan. Haar ogen stonden kalm en autoritair. ‘Vergeet haar. Je hebt nu met mij te maken. Ik wil je rapport over het buurtonderzoek.’

‘Ik...’ Zijn adamsappel ging op en neer. ‘Niemand in de directe omgeving erkent dat hij enige opschudding heeft gezien in de omgeving of bezoekers bij de hut van het slachtoffer op het tijdstip in kwestie.’

‘En?’

‘Het is alleen– ik wilde het Bowers vertellen,’ vervolgde hij haastig, ‘maar ze onderbrak me.’

‘Vertel het mij,’ opperde Eve.

‘Het gaat over de Gimp? Zijn hut stond aan deze kant, iets verder dan die van Snooks, al zolang ik deze wijk doe. Dat is nog maar een paar maanden, maar...’

‘Je hebt hier gisteren gepatrouilleerd?’ onderbrak Eve.

‘Ja, chef.’

‘En er stond een hut naast die van Snooks?’

‘Ja, chef, zoals altijd. Nu slaapt hij aan de andere kant van de straat, helemaal aan het eind van de steeg.’

‘Heb je hem ondervraagd?’

‘Nee, chef. Hij was van de wereld. We konden hem niet wakker krijgen en Bowers zei dat het toch de moeite niet waard was, omdat hij een zuiplap is.’

Eve keek hem nadenkend aan. Hij had weer wat kleur gekregen, het was door de zenuwen en de windvlagen in zijn wangen gepompt. Maar hij had eerlijke ogen, besloot ze. Helder en scherp. ‘Hoelang ben je al van de academie, Trueheart?’

‘Drie maanden, chef.’

‘Dan is het je vergeven dat je een hufter in een uniform nog niet herkent.’ Ze hield haar hoofd schuin toen de humor trillend over zijn mond schoot. ‘Maar ik heb het gevoel dat je dat wel leert. Roep een gevangenenwagen op en laat je vriend de Gimp naar de cel op het hoofdbureau brengen. Ik wil met hem praten als hij weer nuchter is. Kent hij jou?’

‘Ja, chef.’

‘Dan blijf je bij hem en je brengt hem voor als hij weer coherent is. Ik wil dat je bij het verhoor aanwezig bent.’

‘U wilt dat ik...’ Truehearts ogen werden groot en ze begonnen te glanzen. ‘Ik ben toegewezen aan Licht – Bowers is mijn opleider.’

‘Is dat wat je wilt, agent?’

Hij aarzelde, blies zacht zijn adem uit. ‘Nee, chef, inspecteur, dat wil ik niet.’

‘Waarom volg je mijn orders dan niet op?’ Ze draaide zich om, ging het forensisch team irriteren en liet hem grinnikend achter.

‘Dat was heel aardig,’ zei Peabody toen ze weer in hun voertuig zaten met een kop hete, afschuwelijke koffie.

‘Ophouden, Peabody.’

‘Kom op, Dallas. Je hebt die jongen een plezier gedaan.’

‘Hij heeft ons een potentiële getuige geleverd en het was nog een manier om die idioot van een Bowers op de kast te jagen.’ Ze glimlachte fijntjes. ‘Zodra je de kans krijgt, Peabody, doe dan onderzoek naar haar. Ik wil graag alles weten wat er te weten valt over mensen die mijn kop van mijn romp willen trekken.’

‘Ik doe het zodra we weer op het hoofdbureau zijn. Wil je een uitdraai?’

‘Ja. Doe ook onderzoek naar Trueheart, voor de vorm.’

‘Ik wil hem best onderzoeken.’ Peabody wiebelde met haar wenkbrauwen. ‘Hij is erg leuk.’

Eve wierp haar een zijdelingse blik toe. ‘Je bent zielig en je bent te oud voor hem.’

‘Ik ben maar een paar jaar, hooguit drie, ouder dan hij,’ zei Peabody licht beledigd. ‘En sommige mannen houden van ervaren vrouwen.’

‘Ik dacht dat je nog dik was met Charles.’

‘We gaan met elkaar uit,’ Peabody trok haar schouders op, ze vond het nog steeds ongemakkelijk om met Eve over deze man in het bijzonder te praten. ‘Maar niet alleen met elkaar.’

Het viel niet mee om de enige te zijn bij een legale sekswerker, dacht Eve, maar ze zei niets. Haar mening spuien over het feit dat Peabody een relatie aanging met Charles Monroe had er een paar weken eerder voor gezorgd dat hun band bijna was beschadigd.

‘Kun je daarmee leven?’ vroeg ze in plaats daarvan.

‘Zo willen we het allebei graag. We vinden elkaar leuk, Dallas. We hebben het leuk samen. Ik wilde dat je...’ Ze stopte en kneep haar mond stevig dicht.

‘Ik zei niets.’

‘Je denkt verdomme hardop.’

Eve klemde haar kaken op elkaar. Ze zouden niet, beloofde ze zichzelf, in dezelfde valkuil trappen. ‘Wat ik denk,’ zei ze vlak, ‘is dat ik wil ontbijten voordat we met het papierwerk beginnen.’

Behoedzaam rolde Peabody de stijfheid uit haar schouders. ‘Daar heb ik geen problemen mee. Vooral niet als jij betaalt.’

‘Ik heb de vorige keer betaald.’

‘Volgens mij niet, maar ik kan mijn bestand erop naslaan.’ Wat vrolijker pakte Peabody haar elektronische memoboek en Eve lachte.